

ת"פ 30937/01/12 - המאשימה מדינת ישראל נגד הנאשמים, נתנאל טוביה, שגיא כרמלי, ליאור פטורי, יהונתן דוד, מני סמרלי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 30937-01-12 מדינת ישראל נ' טוביה ואח'

בפני כב' השופט שמאי בקר

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

ע"י תביעות תל אביב

נגד

הנאשמים 1. נתנאל טוביה

2. שגיא כרמלי

3. ליאור פטורי

4. יהונתן דוד

5. מני סמרלי

ע"י ב"כ עו"ד ארי שמאי

הכרעת דין

אני מודיע על זיכוי הנאשמים מעבירת האיומים שיוחסה להם בכתב האישום.

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של איומים והעלבת עובד ציבור, והכל לאחר שביום 6.10.09, בשעת ערב, עת אירח מלון "הילטון" בתל אביב מסיבת עיתונאים בהשתתפות יושב ראש התאחדות הכדורגל בישראל, מר אבי לוזון, ומר מישל פלטיני, נשיא אופ"א (התאחדות הכדורגל האירופאית), הגיעו הנאשמים הלא קרואים למקום, ואיימו על מר לוזון בצעקות "אבי לוזון מת", כשהם מוסיפים ועולבים בו בביטויים כאלה ואחרים.

2. כתב האישום תוקן בשלב מקדמי, לאחר שנחה דעתה של התביעה כי מר לוזון אינו נופל בגדר ההגדרה החוקית של "עובד ציבור", ועל כן - הגם שביטויים כמו "מזדיין", "בן זונה" וכיוצא באלה - עלולים להיות מעליבים בהחלט, אין הם יכולים לבסס עבירה של העלבת עובד ציבור. כתב האישום המתוקן כלל אפוא

אך ורק עבירה של איומים.

3. הנאשמים כפרו באשמה, כאשר ההגנה הכחישה שמי מהנאשמים צעק "אבי לוזון מת", תוך שהסנגור המלומד מטעים, כי אפילו צעק מי מהם כך, הרי שאין בכך משום איום. הגדיל הסנגור לעשות, כאשר הוסיף והצהיר, בתחילת ישיבת ההוכחות, כי כתב האישום עושה דמם של הנאשמים, אוהדי בית"ר ירושלים, להפקר.

4. המתלונן, מר אבי לוזון, היה עד התביעה היחיד מטעם התביעה. אציין כבר עתה, כי במהלך עדותו של לוזון, הציגה לו התביעה סרטון, אשר לא היה חלק מחומר החקירה, כך התברר בדיעבד (להלן: "הסרטון"). למען האמת, כלל לא ברור, מה מקור הסרטון וכיצד הגיע לידי התביעה, שכן כאמור, לא היה חלק מחומר החקירה בתיק, ועל כן - אף לא היה בידי ההגנה.

התביעה הודיעה, בתום ישיבת ההוכחות, כי היא ניסתה להשיג את הסרטון הנ"ל, המתאר את האירוע, מבעוד מועד, כך עולה ממזכרו של שוטר בשם רונן שרון (ת/6), אולם העלתה חרס בידיה; התובע הודיע, איפוא, בהמשך הישיבה, כי הוא מוותר על הגשת סרטון (שהיה בידו, פיזית, בעת ישיבת ההוכחות, לא ברור כיצד, ומי ערך אותו) כראיה לתיק בית המשפט.

5. לאחר פרשת התביעה הודיעה ההגנה, כי לשיטתה, כלל אין להשיב לאשמה, הואיל ואין בראיות שהונחו בפני בית המשפט כדי ללמד כי מי מן הנאשמים, ולו אחד מהם, איים על מר לוזון. התביעה, אשר הופתעה מן הטענה, ביקשה להגיב בכתב, וכך היה.

6. לאחר ששקלתי את טענת ההגנה, עיינתי בתגובת התביעה, ובחנתי את הראיות שהונחו בפניי במסגרת פרשת התביעה, הגעתי לכלל מסקנה כי אכן, הדין עם ההגנה, ואין מקום להשיב לאשמה, לפחות לא מן הפן הפלילי.

7. אסביר: על פי כתב האישום הקצר והממוקד, הנאשמים הגיעו למלון הילטון בתל אביב, הניפו ידיים וצעקו לעבר מר לוזון - "אבי לוזון מת", בכוונה להפחידו או להקניטו.

אומר כבר עתה, כי בניגוד לגישת ההגנה במסגרת פרשת התביעה, הרי שעדותו של מר לוזון הותירה אצל השומע רושם מהימן ביותר. לא זו אף זאת, אלא שמר לוזון מסר עדות מדויקת וישרה, פשוט כך, ללא שמץ של "ניפוח" האירוע, תוך שהוא מקפיד על האמת, כך שבאופן אירוני, דווקא הגינותו והיצמדותו לעובדות - היא שמביאה היום לזיכויים של הנאשמים.

רוצה לומר, כי מר לוזון הבהיר, ברחל בתך הקטנה, כי הוא אך "מניח" שחמשת הפרחים שקמו והתנהגו באופן בלתי הולם, אולי אף פלילי, במסיבת העיתונאים האמורה, יכול והם הנאשמים, אולם בהגינותו הבהיר, כי "אינני מזהה אותם".

הדברים נאמרו בכנות, כבר במסגרת החקירה הראשית של מר לוזון, עוד טרם ניסה הסנגור המלומד ללחוץ את העד אל הקיר, במסגרת חקירתו הנגדית.

מר לוזון לא העמיד פני מי שזוכר, בחלוף השנים, מי מהנאשמים נהג כלפיו שלא כדיון, ולו לשיטתו, ואף לסנגור השיב כי **אין הוא יכול לומר מי צעק לעברו את האיום הנטען**; על כך חזר פעמיים (ראו עמוד 13 בשורות 2 ו-8). יובהר, כי אין המדובר ב"משחק זכרון", שכן אין מצפים מאדם לזכור פרחח, מתוך קבוצה, שאיים עליו לפני שנים; אולם, גם בזמן אמת, על פי עדותו לפני, לא זיהה או הצביע (או למצער - לא התבקש לעשות כן על ידי החוקרים) מר לוזון על נאשם ספציפי שאיים עליו.

8. הנה כי כן, כאשר המאויס, העד היחיד, הלא הוא המתלונן, מר אבי לוזון, אינו יכול לומר ולהצביע על מי מהנאשמים, כמי שאיים עליו, ולו באורח לכאורי (הסף הדרוש כדי לדחות טענת "אין להשיב לאשמה"), הרי שלא הונחה תשתית בסיסית או מינימאלית, המקימה צורך מצד הנאשמים, או מי מהם, להשיב לאשמה.

9. התביעה עשתה מאמץ ניכר, במסגרת תגובתה בכתב לעתירת ההגנה, לשכנע את בית המשפט לדחות את הבקשה שלא להשיב לאשמה. אתייחס בקצרה לכמה מטיעוניה.

א. המדינה טענה כי הגם שהסרטון המתאר את שאירע במסיבות העיתונאים לא הוגש, הרי שבית המשפט צפה בו בתחילת הדיון בראיות, ועל כן מדובר בידיעה שיפוטית, לשיטתה. עם כל הכבוד, לא אוכל לקבל טענה זו, ולא אייחס לעצמי ידיעה שיפוטית כאמור מכיוון שאין המדובר מסוג העובדות שיכולות בכלל להוות "ידיעה שיפוטית". די אם אומר, לצורך כך, כי מסיבת העיתונאים נושא כתב האישום איננה "מן המפורסמות שאין צריכות ראייה", כזו הידועה לכל אדם בעל השכלה רגילה וניסיון חיים, ובוודאי שקל וחומר שהדברים מקבלים משנה תוקף ביחס לזהות אורחי אותה מסיבה, מוזמנים ושאינם מוזמנים, ובעיקר - למעשיהם בעת אותה מסיבת עיתונאים (ראו יעקב קדמי, **על הראיות**, חלק שני, מהדורת תש"ע -2009 בעמוד 726).

לא אוכל שלא לתמוה: מגיע נשיא אופ"א לארץ, מר מישל פלטיני בכבודו ובעצמו, קפטן נבחרת צרפת בכדורגל, זוכת יורו 1984 (זו היא, יתכן, רק למשל, כן דוגמה לידיעה שיפוטית), והרי ברור שהאירוע, מסיבת העיתונאים, צולם על ידי ערוצי החדשות, או למצער - חדשות הספורט, ואי השגת הסרטון - על ידי גוף חוקר - המתעד את האירוע, הוא מוזר מאוד.

ב. התביעה הפנתה לת/1 - ת/5, הודעות הנאשמים במשטרה, וקיבצה מתוכם אמירות כאלה ואחרות, מהן ניתן, לשיטת התביעה, אם על דרך היקש או אלימינציה, להניח מי איים, מי קילל, וכיוצא באלה היסקים או מסקנות.

דא עקא, שאינני שותף לגישת התביעה, לפיה ניתן למצוא באימרות או ברסיסי-אימרות של מי מהנאשמים, רמז לכך שמי מהם **איים** על מר לוזון; כל שניתן להסיק הוא, שהנאשמים אכן היו במקום, וכי על פי אמרותיהם כפי שנמסרו בחקירתם במשטרה (אף לא אחת קרובה לאיום) - מר לוזון אכן אינו בבת עינם. אולם, בכך בלבד לא סגי כדי "לצאת למחצית השניה", על מנת לשמוע את פרשת ההגנה.

בנסיבות אלה, אף מתייטר הצורך לבחון את טענתה החלופית של ההגנה, אם זעקה לפיה "אבי לוזון מת", הנוהגת למרבה הצער במגרשי הכדורגל (לאו דווקא לגבי מר לוזון), מהווה איום פלילי, או שמא רק חוסר טעם או נימוס מובהקים.

10. הנה כי כן, אין מנוס, ממש כך, מלזכות את הנאשמים.

בית המשפט מזכה הנאשמים, במקרה זה, ללא כל חדווה, שכן אין מחלוקת כי אין המדובר בנאשמים תמימים שהוגש נגדם כתב אישום המשולל כל יסוד, או כזה הנובע מתלונת שווא. הנאשמים, חמישה אנשים, חלקם בעלי משפחות ומשלח יד נורמטיבי, הם קבוצה של אנשים, שחצו זה מכבר את גיל הנעורים, שנקבצו ותכננו ירידה מן ההר תל-אביבה, תוך שהם עושים מאמץ מיוחד להגיע למסיבת עיתונאים חגיגית, ולא כדי לחלוק כבוד למר פלטיני, או בכדי להאזין בענין למשנתו הספורטיבית, אלא כדי לקלל ולנאץ את מר לוזון, ולהלבין פניו ברבים, קבל עם ועדה, במה שהם מכנים "מחאה", כאמור. כל זאת, לנגד עיניו המשתאות של מר פלטיני, שאף "זכה" להלבשת צעיף בית"ר ירושלים על צווארו על ידי מי מהנאשמים (לא הוברר מי ה"מלביש").

התנהגותם של הנאשמים, או מי מהם, כפי שהוכחה על פי אמרותיהם במשטרה - ראויה לכל גינוי, ואין ספק בליבי שבוודאי לא העלתה את קרנה של ישראל, לא במישור הספורטיבי בכלל, ולא בזה של הכדורגל, בפרט, ואף לא כמדינה מתוקנת, בעיניה של אופ"א.

אין לנאשמים במה להתגאות או להתנאות בהכרעת דין זו, וההיפך הוא הנכון.

ברם, נימוסים, הדר בית"ר אמיתי, חינוך וערכים טובים - לחוד, והרשעה בפלילים - לחוד.

11. כאמור, אני מזכה, אפוא, את הנאשמים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 יום.

ניתנה היום, ט' חשוון תשע"ה , 02 נובמבר 2014, במעמד הצדדים